

индийски тѣ учени, и кое то е и право то. Зашто то свѣштенни тѣ нѣшта носѣтъ и имя тайны или тайнственны, понеже тии сѣ были сѣкогы покрыти, сѣкрыти отъ простонародие то. Ные имамы и глаголь крѣж, и сѣ прѣдлога сѣ-крѣж, сѣкрыемъ сѣ-крѣямъ, и сѣ-крѣвамъ, скрѣвамъ, сѣхранено въ народа ни по-разны прѣдѣлы, какъ то и въ стары тѣ ни рѣкописи; имамы и рѣчь, сѣ-крыто, скрѣто и крѣено, и друг., а сички тѣ ты имѣтъ значение, тажъ, потуліамъ, тайно, потулѣно и проч. Штото рѣчь та сам-сѣкрытъ, самскрѣтъ е и наша чиста българска рѣчь въ исто то значение какъ то ѣж зѣмѣтъ индийски тѣ учени.

Каква важность за българскыи ѣзыкѣ! ѣзыка на кого то сѣ писани свѣти тѣ Вѣди да носи сѣшто българско имя! А колко іоште подобны штѣмъ видѣ въ настоѣаштее сѣчинение!

Въ Свѣамскы тѣ книги, кои сѣ принесени тамо отъ Хиндиستانъ въ древность, има книга коѣа носи имя Триподакъ=тры пода, сравн. наше подѣ=мостъ и сравн. мытарства та на св. Теодора, кои сѣдържавѣтъ подобны вѣрванья. Патимокъ, книга въ коѣж сѣ написани правила за иноцы тѣ, кои сѣ твѣрдѣ много тамо, какъ да си испатѣжѣтъ грѣхове тѣ (сравни наше патити, испатихъ и проч., а нека никой не помисли чи то е отъ грѣцко то *πάθος*, зашто то и то се отъ тамо си тегли начало то, какъ то ся види тѣа рѣчь въ самскрѣтъ ѣзыкѣ.) А въ тажъ книгѣ инока (калугерина) ся назовава Самокъ, усамень, живѣѣаштый самъ, небракосѣчитанъ и вѣнъ отъ чѣловѣчѣско то общѣство. Послѣ имѣтъ книгѣ Правини, коѣа сѣдържавѣа законы тѣ имѣ т. е. книга коѣа дава всѣкому правини тѣ; и книга Прабарамата, сѣдържавѣюшта повѣствуванья (истории). (Сравни наше пра-прѣ, пра-дѣдъ, пра-отѣцъ и др., и берѣж сѣ-бранъ, сѣ-братъ, беримъ), т. е. сѣбрание отъ стары сѣвыгы, повѣстность.

Нѣсѣ ли тии сички на нашъ българскы ѣзыкѣ? има ли вѣкы нѣкакво си сѣмѣние или нѣкаква си случайность сѣзвучия?...

Зандскый ѣзыкѣ е твѣрдѣ тѣсно сродѣнъ сѣ самскрѣтъ ѣзыкѣ, а найпаче сѣ ѣзыка на кого то сѣ писани Вѣди тѣ. Почти сички тѣ му корѣни рѣчи сѣ исти тѣ сѣ самскрѣтскый. Разлика та между два та ѣзыка е въ гласпрѣйзношение то на нѣкой си буквы и въ свойство то на нѣкои си окончанья. Самскрѣтскый класичнъ ѣзыкѣ ся види да е отъ послѣ твѣрдѣ много обработѣнъ.

Той е свѣтый ѣзыкѣ на кого то сѣ писани Заратови тѣ книги (*Zoroastris*, отъ кое ся е увело въ европѣйскый ѣзыкѣ, *Zoroastris*, е прикрѣвено отъ грѣцы тѣ, тѣлкувавши Зора=*ἄστρον*), и старый ѣзыкѣ на Парси тѣ (Партиани тѣ).

Забѣлѣшка. Въ Зандскы тѣ книгѣ имя то Зарата, стои Zarathustro=Заратустро, кое учени тѣ сѣ тѣкували разнѣвидно, то естѣ окончание то *ustro*, кое зѣмѣтъ за рѣчь особѣж отъ Zarath, нѣ никакво удовлетворѣтѣлне тѣкувание нѣсѣ му дали до сега. По нашему мѣнѣнию, безъ да вхождеме въ упрѣвьргание на тѣхны тѣ догѣткы врѣху тажъ рѣчь, казваме чи таѣа рѣчь не е сѣставѣна отъ двѣ рѣчы Zarath и *ustro*, нѣ е една цѣла рѣчь и Зарат значи свѣтлый, на кое сѣ сѣгласни и учени тѣ; а *ustro* е окончание увеличитѣлно значение имѣюште, какъ то и много другы подобны окончанья ся виждѣтъ въ Зандскы ѣзыкѣ, и значи Заратустро=свѣтлѣйшый. Знаймо